

lágban nincs feloldás, csak ingadozás a megkísértés és a megtérés között. Benedek azt a bizonyosságot szembesíti szereplőivel, hogy a vallás nem pusztán hit és nem hit kérdése, hanem egy életmód megválasztása. Ha nem tudnak elszámolni hősei életük egy szakaszával, megborul életük egyensúlya, s ezután már a megbánás sem elegendő a dolgok megváltoztatásához.

A bűnbeesésnek jó néhány fokozatát ismerjük meg ezekben a novellákban,

a zsinagógában szimatoló egyszerű besúgó sorsától egészen a kegyetlenkedő ÁVO-s tiszttá tetteig. Az egyén persze nem csupán saját lelkiismeretéért, hanem a közösség morális állapotaért is felelős. A haszid történetek legendás tanítója, Baal Sém Tóv mondta egyszer: „Ha valaki elmerült a mocsárban és társa ki akarja emelni onnan, kicsit be kell piszkolnia magát.” Benedek zsidó hősei ily módon viszonyulnak egymáshoz, hiszen a mocsár nagy, és

sokak számára csábító kaland, hogy átjussanak rajta.

Ehhez a témához már kevésbé illene az előző kötet csapongó, könnyed nyelvezete. Benedek mesemondása mégsem vesztette el minden korábbi elemét. Gyakoriak ugyan a kiszólások, az egyéni vélemény hangsúlyos megjegyzése, ám a történet fő szálát csak pillanatokra hagyja el. Így haladunk minden elbeszélésben az olykor melankolikus, de többnyire tragikus végkifejlet felé. A novellafüzér darabról darabra építi föl Benedek István Gábor írásainak egyik legfontosabb tételét, mely szerint: Bárhol otthon lehet az ember a világban, ha a lelkében igazán otthon van. Persze ehhez a bölcsességhez egy mondatot feltétlenül hozzá tesz ez a könyv: Nem lehet mindegy számunkra, hogy honnan jöttünk, mivé lettünk, és hogy hová tartunk.

Szincsek György

